

"nog op tijd?"

Vijftien jaar geleden kreeg ik de diagnose "Parkinson". Ik was toen tweeënveertig jaar oud. Omdat ik destijds een forse depressie had, was deze diagnose eigenlijk meer een opluchting dan een vonnis. Eindelijk wist ik dan waarom mijn lichaam me zo in de steek liet, waarom ik zo nerveus werd dat ik uiteindelijk niet meer in mijn baan als EEG-laborante functioneerde. Parkinson kon er ook nog wel bij, placht ik te zeggen.

Ik stortte me op allerlei vrijwilligerswerk, want ik vond dat ik toch wel iets mocht doen voor mijn WAO-uitkering en bovendien had ik toch al de pest aan geraniums.

Maar er gloorde wel hoop aan de horizon, want over zes jaar zou er wel iets op de markt zijn tegen Parkinson.

Nu, vijftien jaar later, veel minder mobiel en met een hoop pijn in mijn lichaam door allerlei complicaties, is de hoop wat gezakt. O, hoopvolle berichten genoeg, maar geen definitieve resultaten. Stamceltherapie is nog erg omstreden en niet alleen op ethisch gebied. Nieuwe medicatie helpt alleen in het beginstadium. Parkinson kent drie fasen, waarbij de derde en laatste fase gekenmerkt kan worden door dementie en behoorlijke invaliditeit.

Ik ben al een tijd in fase twee. De berichten blijven hoopvol. Zou er nog op tijd een oplossing komen?

© november 2009, Alida, BasicPublishing.nl